

E. M.:

Gad.

isti teden pred Mašami sta se bila napravila Grabnarjev oče in Andrejček na Peščenjak, kjer se je širil po precej kamenitem pobočju njihov obsežni gozd. Hotela sta pospraviti razvlako, ki je bila ostala še od zime, ko so posekali nekaj godnih hojk in bukev. Prav za prav so razvlekli vejevje ljudje, ki so stikali za gobami in nabirali borovnice, da je ležalo zdaj vsekrižem po gozdu. Ob tej priliki je hotel oče odbrati tudi nekaj krljev, da bi jih potem med Mašami speljal na žago.

Vse dopoldne je bilo dovolj dela. In hitela sta, da bi bila še pred vročino gotova, zakaj gozd je ležal na osojni strani, in kadar je solnce prepalilo štrleče kamenje, še senca ni zalegla kaj prida.

Ko pa je bilo po debelem opravljeno, je sedel oče na bližnji hlod in si zapalil vivček. Andrejček pa je še znašal ostanke na velik kup, ki je bil pripravljen za butare.

Tako je pobiral ravno poleg neke skale, ko odskoči mahoma ves preplašen: »Kača, kača!«

Kakor bi trenil, je planil oče s hloda, da bi pogledal, kakšen spak je. Zaskrbelo ga je, če ni morda Andrejčka kaj pičilo, zakaj na Peščenjaku ni bila strupena golazen nič nenavadnega.

In res! — Debel gad se je plazil in zvijal med dračjem.

»Ali te je kam vgriznil?« je vprašal oče ves prestrašen in je že potegnil iz žepa britev in robec, da bi nemudoma razrezal in podvezal pičeno mesto ter preprečil nadaljno zastrupljenje krvi.

»Ni me, ne,« je jecljal Andrejček, ki mu je še od strahu jemalo sapo. »Samo z vejo sem bil dregnil, pa je zagomazelo...«

Potolažen, da se ni pripetila nesreča, je skočil oče za gadom in mu stopil s težkim škornjem za vrat, sinku pa je velel, naj mu poda debelo šibo, ki mu je ležala pod nogami.

»Zdajle ga pa boval« je dejal oče in precepil konec palice. »Vidiš, fant, tako-le se lovi ta nesnaga.«

Previdno se je sklonil s precepom, ki ga je razmikal s širino noža, k sikajoči mrcini, ji potisnil zev za vrat, nato pa izpustil britev, da se je precep stisnil in se trdo oprijel goltanca.

Krčevito se je zvijal, razjarjeno je odpiral gobec in kazal šilasta zobova, ko je oče vzdignil palico in zopet sedel na hlod.

»Če taka starina vseka v človeško kožo, je skoro sleherna pomoč zaman. V nekoliko minutah je zastrupljena vsa kri in — zbogom življenje! — Pa sem ti rekel doma, da obuj črevlje. Kajpa, malo svoje glav si časih, da se ne zmeniš za pametno besedo. Svoje glavost pa ni nikoli dobra.«

Debelo je ogledoval Andrejček nevarno golazen, ki jo je oče še zmerom držal v precepu. Mrzla zona je spreletavala dečka, ko je pomislil, da bi mu danes lahko odklenkalo po njegovi lastni krivdi. Trdno je sklenil, da ne pojde nikoli več bos na Peščenjak in da bo zmerom rad slušal očeta.

Pomlad.

Iz prsti — stoteri cvet,
travnik — pester vse počez.

Gozd — v zelenje ves odet,
drobne ptice žvrgole.

Nežna sapica pihlja,
v solncu zlat zeleni breg.

Lado Jeršè,